LEGE nr. 17 din 9 martie 2000*) privind asistenţa socială a persoanelor vârstnice - Republicare

CAPITOLUL I: Dispoziţii generale

Art. 1

(1) Persoanele vârstnice au dreptul la asistenţă socială, potrivit dispoziţiilor prezentei legi, în raport cu situaţia sociomedicală şi cu resursele economice de care dispun.

(2) Măsurile de asistenţă socială prevăzute de prezenta lege sunt complementare celor reglementate prin sistemul asigurărilor sociale.

(3) Persoanele vârstnice care beneficiază de asistenţă socială au dreptul şi la alte forme de protecţie socială, în condiţiile legii.

(4) Sunt considerate persoane vârstnice, în sensul prezentei legi, persoanele care au împlinit vârsta de pensionare stabilită de lege.

Art. 2

Asistenţa socială pentru persoanele vârstnice se realizează prin servicii şi prestaţii sociale.

Art. 3

Beneficiază de prevederile prezentei legi persoana vârstnică, definită la art. 1 alin. (4), care se găseşte în una dintre următoarele situaţii:

a) nu are familie sau nu se află în întreţinerea unei sau unor persoane obligate la aceasta, potrivit dispoziţiilor legale în vigoare;

b) nu are locuinţă şi nici posibilitatea de a-şi asigura condiţiile de locuit pe baza resurselor proprii;

c) nu realizează venituri proprii sau acestea nu sunt suficiente pentru asigurarea îngrijirii necesare;

d) nu se poate gospodări singură sau necesită îngrijire specializată;

e) se află în imposibilitatea de a-şi asigura nevoile sociomedicale, datorită bolii ori stării fizice sau psihice.

CAPITOLUL II: Servicii şi prestaţii sociale

SECŢIUNEA 1: Evaluarea situaţiei persoanelor vârstnice care necesită asistenţă socială

Art. 4

Nevoile persoanelor vârstnice se evaluează prin anchetă socială care se elaborează pe baza datelor cu privire la afecţiunile ce necesită îngrijire specială, capacitatea de a se gospodări şi de a îndeplini cerinţele fireşti ale vieţii cotidiene, condiţiile de locuit, precum şi veniturile efective sau potenţiale considerate minime pentru asigurarea satisfacerii nevoilor curente ale vieţii.

Art. 5

Nevoile persoanelor vârstnice aflate în situaţia de pierdere totală sau parţială a autonomiei, care pot fi de natură medicală, sociomedicală, psihoafectivă, se stabilesc pe baza grilei naţionale de evaluare a nevoilor persoanelor vârstnice, care prevede criteriile de încadrare în grade de dependenţă.

Art. 6

(1) Grila naţională de evaluare a nevoilor persoanelor vârstnice se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Muncii, Solidarităţii Sociale şi Familiei şi a Ministerului Sănătăţii Publice**).

(2) Grila naţională de evaluare a nevoilor persoanelor vârstnice poate fi revizuită anual şi, în mod obligatoriu, o dată la 3 ani.

SECŢIUNEA 2: Servicii comunitare pentru persoanele vârstnice

Art. 7

(1) Serviciile comunitare pentru persoanele vârstnice care se găsesc în situaţiile prevăzute la art. 3 se realizează cu consimţământul acestora şi au în vedere:

a) îngrijirea temporară sau permanentă la domiciliu;

b) îngrijirea temporară sau permanentă într-un cămin pentru persoane vârstnice;

c) îngrijirea în centre de zi, cluburi pentru vârstnici, case de îngrijire temporară, apartamente şi locuinţe sociale, precum şi altele asemenea.

(2) În situaţia în care starea de sănătate a persoanei vârstnice nu permite obţinerea consimţământului acesteia, pentru acordarea îngrijirilor prevăzute la alin. (1) decizia se ia de serviciul social al consiliului local sau de direcţia de asistenţă socială din cadrul direcţiilor de muncă, solidaritate socială şi familie judeţene şi a municipiului Bucureşti, pe baza anchetei sociale şi a recomandărilor medicale făcute de medicul de familie, prin consultarea şi a medicului specialist, cu acceptul rudelor de gradul I ale persoanei respective sau, în lipsa acestora, cu acceptul unui alt membru de familie.

(3) În cazul decesului persoanei vârstnice lipsite de susţinători legali sau când aceştia nu pot să îşi îndeplinească obligaţiile familiale datorită stării de sănătate sau situaţiei economice precare, serviciile comunitare asigură înmormântarea.

Art. 8

Serviciile comunitare asigurate persoanelor vârstnice la domiciliu sunt:

a) servicii sociale privind, în principal, îngrijirea persoanei, prevenirea marginalizării sociale şi sprijinirea pentru reintegrarea socială, consiliere juridică şi administrativă, sprijin pentru plata unor servicii şi obligaţii curente, îngrijirea locuinţei şi gospodăriei, ajutor pentru menaj, prepararea hranei;

b) servicii sociomedicale privind, în principal, ajutorul pentru realizarea igienei personale, readaptarea capacităţilor fizice şi psihice, adaptarea locuinţei la nevoile persoanei vârstnice şi antrenarea la activităţi economice, sociale şi culturale, precum şi îngrijirea temporară în centre de zi, aziluri de noapte sau alte centre specializate;

c) servicii medicale, sub forma consultaţiilor şi îngrijirilor medicale la domiciliu sau în instituţii de sănătate, consultaţii şi îngrijiri stomatologice, administrarea de medicamente, acordarea de materiale sanitare şi de dispozitive medicale.

Art. 9

(1) Serviciile comunitare de consiliere, în vederea prevenirii marginalizării sociale şi pentru reintegrare socială, se asigură fără plata unei contribuţii, ca un drept fundamental al persoanelor vârstnice, de către asistenţi sociali.

(2) Serviciile prevăzute la art. 8 lit. a) şi b) se asigură fără plata contribuţiei persoanelor vârstnice care, evaluate potrivit grilei naţionale de evaluare a nevoilor persoanelor vârstnice, nu au venituri sau ale căror venituri sunt mai mici de 5 ori decât nivelul venitului net lunar luat în calcul la stabilirea ajutorului social pentru o persoană singură.

Art. 10

Persoanele vârstnice care se încadrează în grila naţională de evaluare a nevoilor persoanelor vârstnice, îndreptăţite să beneficieze de serviciile prevăzute la art. 8 lit. a) şi b) şi care realizează venituri ce se situează peste nivelul prevăzut la art. 9 alin. (2), beneficiază de servicii cu plata unei contribuţii, în funcţie de tipul de servicii acordate şi de venitul persoanei, fără a se depăşi costul acestora calculat pentru perioada respectivă. Tipurile de servicii şi costul acestora se stabilesc de consiliile locale.

Art. 11

Serviciile medicale prevăzute la art. 8 lit. c) sunt acordate în baza reglementărilor legale privind asigurările sociale de sănătate.

Art. 12

Organizarea serviciilor prevăzute la art. 8 lit. a) şi b) revine consiliilor locale, direct sau pe bază de convenţii încheiate cu organizaţii neguvernamentale, unităţi de cult recunoscute în România ori cu alte persoane fizice sau juridice.

Art. 13

(1) Pentru asigurarea îngrijirii la domiciliu a persoanei vârstnice aflate în situaţia de dependenţă sociomedicală, stabilită potrivit grilei naţionale de evaluare a nevoilor persoanelor vârstnice, consiliile locale pot angaja personal de îngrijire prin plata cu ora, fracţiuni de normă sau normă întreagă, în funcţie de perioada de îngrijire necesară a se acorda.

(2) Soţul şi rudele care au în îngrijire o persoană vârstnică dependentă pot beneficia de program lunar redus de lucru, de o jumătate de normă, cu suportarea drepturilor salariale pentru cealaltă jumătate de normă din bugetul local, corespunzător salariului brut lunar al asistentului social debutant cu pregătire medie. Timpul cât soţul şi rudele au fost încadrate în aceste condiţii se consideră, la calculul vechimii în muncă, timp lucrat cu normă întreagă.

(3) Persoanele care acordă îngrijire vârstnicilor vor fi acreditate de direcţiile de muncă, solidaritate socială şi familie judeţene şi a municipiului Bucureşti potrivit metodologiei aprobate prin ordin al ministrului muncii, solidarităţii sociale şi familiei.

Art. 14

Serviciile comunitare asigurate persoanelor vârstnice în cămine sunt:

a) servicii sociale, care constau în:

- ajutor pentru menaj;
- consiliere juridică şi administrativă;
- modalităţi de prevenire a marginalizării sociale şi de reintegrare socială în raport cu capacitatea psihoafectivă;

b) servicii sociomedicale, care constau în:

- ajutor pentru menţinerea sau readaptarea capacităţilor fizice ori intelectuale;
- asigurarea unor programe de ergoterapie;
- sprijin pentru realizarea igienei corporale;

c) servicii medicale, care constau în:

- consultaţii şi tratamente la cabinetul medical, în instituţii medicale de profil sau la patul persoanei, dacă aceasta este imobilizată;
- servicii de îngrijire-infirmerie;
- asigurarea medicamentelor;
- asigurarea cu dispozitive medicale;
- consultaţii şi îngrijiri stomatologice.

Art. 15

La solicitarea organizaţiilor neguvernamentale, a organizaţiilor de pensionari sau a unităţilor de cult recunoscute în România, căminele pot asigura unele servicii prevăzute la art. 14, îngrijirea unor persoane vârstnice la domiciliu, pe bază de convenţii încheiate cu finanţatorul.

Art. 16

(1) Îngrijirea persoanelor vârstnice în cămine reprezintă o măsură de asistenţă socială şi poate fi dispusă cu titlu de excepţie pentru persoanele care se găsesc în una dintre situaţiile prevăzute la art. 3.

(2) Accesul unei persoane vârstnice în cămin se face avându-se în vedere următoarele criterii de prioritate:

a) necesită îngrijire medicală permanentă deosebită, care nu poate fi asigurată la domiciliu;

b) nu se poate gospodări singură;

c) este lipsită de susţinători legali sau aceştia nu pot să îşi îndeplinească obligaţiile datorită stării de sănătate sau situaţiei economice şi a sarcinilor familiale;

d) nu are locuinţă şi nu realizează venituri proprii.

Art. 17

Activităţile sociale şi sociomedicale prevăzute în prezenta lege se monitorizează şi se evaluează de personalul de specialitate din cadrul aparatului propriu al consiliilor locale şi al direcţiilor de muncă, solidaritate socială şi familie judeţene şi a municipiului Bucureşti.

SECŢIUNEA 3: Organizarea şi funcţionarea căminelor pentru persoane

vârstnice

Art. 18

(1) Căminul pentru persoane vârstnice este instituţia de asistenţă socială cu personalitate juridică, înfiinţată, organizată şi finanţată potrivit dispoziţiilor prezentei legi.

(2) Căminele asigură condiţii corespunzătoare de găzduire şi de hrană, îngrijiri medicale, recuperare şi readaptare, activităţi de ergoterapie şi de petrecere a timpului liber, asistenţă socială şi psihologică.

(3) Căminele pentru pensionari, căminele pentru bătrâni şi căminele pentru bătrâni bolnavi cronici, existente la data intrării în vigoare a prezentei legi sau care vor fi date ulterior în folosinţă, vor funcţiona sub formă de cămine pentru persoane vârstnice, cu secţii pentru:

a) persoane dependente;

b) persoane semidependente;

c) persoane care nu sunt dependente.

(4) Pentru buna funcţionare a căminelor pentru persoane vârstnice direcţiile de muncă, solidaritate socială şi familie judeţene şi a municipiului Bucureşti vor asigura îndrumarea metodologică şi coordonarea activităţii de specialitate necesare.

(5) Cheltuielile curente şi de capital ale căminelor pentru persoane vârstnice se asigură din venituri extrabugetare şi din subvenţii acordate de la bugetul de stat.

Art. 19

Principalele obiective ale unui cămin sunt:

a) să asigure persoanelor vârstnice îngrijite maximum posibil de autonomie şi siguranţă;

b) să ofere condiţii de îngrijire care să respecte identitatea, integritatea şi demnitatea persoanei vârstnice;

c) să permită menţinerea sau ameliorarea capacităţilor fizice şi intelectuale ale persoanelor vârstnice;

d) să stimuleze participarea persoanelor vârstnice la viaţa socială;

e) să faciliteze şi să încurajeze legăturile interumane, inclusiv cu familiile persoanelor vârstnice;

f) să asigure supravegherea şi îngrijirea medicală necesară, potrivit reglementărilor privind asigurările sociale de sănătate;

g) să prevină şi să trateze consecinţele legate de procesul de îmbătrânire.

CAPITOLUL III: Finanţarea asistenţei sociale pentru persoanele vârstnice

SECŢIUNEA 1: Finanţarea din fonduri bugetare

Art. 20

Finanţarea serviciilor de asistenţă socială şi a prestaţiilor prevăzute de prezenta lege se asigură pe principiul împărţirii responsabilităţii între administraţia publică centrală şi cea locală.

Art. 21

(1) De la bugetul de stat se alocă fonduri pentru:

a) finanţarea activităţilor de asistenţă socială desfăşurate de asociaţii şi fundaţii române cu personalitate juridică, precum şi de unităţile de cult recunoscute în România;

b) cheltuieli de investiţii şi reparaţii capitale pentru unităţi de asistenţă socială din zone defavorizate;

c) completarea veniturilor extrabugetare ale căminelor prevăzute la art. 18, atunci când resursele bugetelor locale devin insuficiente;

d) alte cheltuieli stabilite prin legile bugetare anuale.

(2) De la bugetul local se alocă fonduri pentru:

a) subvenţii acordate în completarea veniturilor extrabugetare ale căminelor prevăzute la art. 18;

b) finanţarea activităţii de asistenţă socială a unor asociaţii şi fundaţii române cu

personalitate juridică, precum şi a unităţilor de cult recunoscute în România;

c) finanţarea cheltuielilor pentru organizarea şi funcţionarea serviciilor comunitare de asistenţă socială, precum şi pentru îngrijirea la domiciliu în condiţiile art. 13;

d) cheltuieli pentru înmormântarea asistaţilor, în situaţia prevăzută la art. 7 alin. (3).

(3) Sponsorizările şi donaţiile în bani sau în natură, făcute de persoane fizice şi juridice române şi străine căminelor pentru persoane vârstnice sau instituţiilor sociale prevăzute la art. 7 alin. (1) lit. b), se folosesc ca venituri extrabugetare numai în scopul pentru care au fost acordate.

Art. 22

Investiţiile pentru construirea, dotarea, întreţinerea, modernizarea, precum şi cheltuielile pentru funcţionarea căminelor care deservesc mai multe unităţi administrativ-teritoriale se finanţează potrivit convenţiilor încheiate între finanţator şi consiliile locale interesate.

Art. 23

(1) Cheltuielile pentru servicii medicale, materiale sanitare, dispozitive medicale şi medicamente se suportă din fondurile şi în condiţiile prevăzute de reglementările privind asigurările sociale de sănătate.

(2) Cheltuielile care nu se suportă din fondurile asigurărilor sociale de sănătate, în condiţiile legii, sunt asigurate de căminul pentru persoane vârstnice, prin care se realizează asistenţa persoanei în cauză.

SECŢIUNEA 2: Contribuţia persoanelor vârstnice sau a susţinătorilor legali ai acestora

Art. 24

(1) Persoanele vârstnice care dispun de venituri proprii şi sunt îngrijite în căminele organizate potrivit prezentei legi, precum şi susţinătorii legali ai acestora au obligaţia să plătească lunar o contribuţie de întreţinere, stabilită pe baza costului mediu lunar de întreţinere.

(2) Persoanele vârstnice care nu au venituri şi nici susţinători legali nu datorează contribuţia de întreţinere, aceasta fiind asigurată din bugetele locale sau judeţene, după caz, în limita hotărâtă de acestea.

(3) Consiliile locale sau judeţene hotărăsc cu privire la cuantumul contribuţiei lunare de întreţinere datorate de persoanele vârstnice îngrijite în cămine şi/sau de susţinătorii legali şi în situaţia în care veniturile acestor persoane sunt insuficiente pentru acoperirea costului mediu lunar de întreţinere.

Art. 25

(1) Costul mediu lunar de întreţinere se stabileşte anual de către consiliile locale şi/sau judeţene, după caz, înainte de adoptarea bugetelor proprii.

(2) Costul mediu lunar de întreţinere se stabileşte în funcţie de gradul de dependenţă al persoanei vârstnice îngrijite şi are în vedere cheltuielile de întreţinere, pentru hrană şi gospodărie, obiecte de inventar, echipament şi cazarmament, materiale sanitare şi altele asemenea, în conformitate cu clasificaţia bugetară specifică bugetelor autorităţilor administraţiei publice locale.

(3) Cheltuielile aferente plăţii salariilor pentru personalul angajat în cămine, plăţii medicamentelor şi cheltuielile de capital nu se iau în calcul la stabilirea costului mediu lunar de întreţinere.

(4) Costul mediu lunar de întreţinere trebuie să asigure îndeplinirea nivelului standardelor de calitate pentru serviciile oferite, adoptate şi aprobate în condiţiile legii.

(5) Acoperirea valorii integrale a contribuţiei lunare se stabileşte astfel:

a) persoanele vârstnice care au venituri şi sunt îngrijite în cămin datorează contribuţia lunară de întreţinere în cuantum de până la 60% din valoarea veniturilor personale lunare, fără a se depăşi costul mediu lunar de întreţinere aprobat pentru fiecare cămin;

b) diferenţa până la concurenţa valorii integrale a contribuţiei lunare de întreţinere se va plăti de către susţinătorii legali ai persoanelor vârstnice îngrijite în cămine, dacă realizează venit pe membru de familie mai mare decât salariul minim brut pe ţară în vigoare;

c) susţinătorii legali pot acoperi din veniturile proprii contribuţia lunară integrală printr-un angajament de plată.

(6) Dacă prin aplicarea cotei prevăzute la alin. (5) lit. a) se acoperă valoarea totală a contribuţiei lunare, susţinătorii legali nu mai sunt ţinuţi de obligaţia susţinerii plăţii diferenţei de contribuţie.

(7) Obligaţia de plată a contribuţiei lunare de întreţinere în sarcina persoanei vârstnice şi/sau a susţinătorilor legali se stabileşte printr-un angajament de plată, semnat de persoana vârstnică, de reprezentantul său legal, după caz, şi/sau de susţinătorul legal. Angajamentul de plată constituie titlu executoriu.

(8) Obligaţia de plată a contribuţiei lunare în sarcina susţinătorilor legali se poate stabili şi prin hotărâre judecătorească.

Art. 26

Sumele reprezentând contribuţia lunară de întreţinere constituie venituri extrabugetare ale căminelor pentru persoane vârstnice.

CAPITOLUL IV: Procedura de stabilire, suspendare şi încetare a drepturilor de asistenţă socială pentru persoanele vârstnice

Art. 27

Asistenţa socială se acordă la cererea persoanei vârstnice interesate, a reprezentantului legal al acesteia, a instanţei judecătoreşti, a personalului de specialitate din cadrul consiliului local, a poliţiei, a organizaţiei pensionarilor, a unităţilor de cult recunoscute în România sau a organizaţiilor neguvernamentale care au ca obiect de activitate asistenţa socială a persoanelor vârstnice.

Art. 28

(1) Dreptul la asistenţă socială, prevăzut de prezenta lege, se stabileşte pe baza anchetei sociale, cu respectarea criteriilor prevăzute în grila naţională de evaluare a nevoilor persoanelor vârstnice.

(2) Ancheta socială se realizează de un colectiv format din 2 asistenţi sociali din cadrul consiliului local sau de la direcţia de muncă, solidaritate socială şi familie judeţeană sau a municipiului Bucureşti. În situaţia persoanelor vârstnice dependente colectivul se va completa în mod obligatoriu cu medicul specialist al persoanei respective.

(3) Colectivul prevăzut la alin. (2) poate fi completat şi cu reprezentanţi ai organizaţiilor pensionarilor, unităţilor de cult recunoscute în România sau ai altor organizaţii neguvernamentale care au ca obiect de activitate asistenţa socială a persoanelor vârstnice.

(4) Pe baza analizei situaţiei sociale, economice şi medicale a persoanei vârstnice, prin ancheta socială se propune măsura de asistenţă socială justificată de situaţia de fapt constatată.

Art. 29

Aprobarea, respingerea, suspendarea sau încetarea dreptului la servicii de asistenţă socială pentru persoanele vârstnice, prevăzute de prezenta lege, se face de către:

a) primar, pentru serviciile de asistenţă socială organizate pe plan local, pentru îngrijirea în căminele aflate în administrare şi pentru îngrijirea la domiciliu;

b) directorul general al direcţiei de muncă, solidaritate socială şi familie judeţene şi a municipiului Bucureşti, pentru asistenţa socială acordată de asociaţiile şi fundaţiile române şi de unităţile de cult recunoscute în România, care au primit transferuri din fondurile gestionate de Ministerul Muncii, Solidarităţii Sociale şi Familiei.

Art. 30

Persoana vârstnică, astfel cum este definită la art. 1 alin. (4), va fi asistată, la cererea acesteia sau din oficiu, după caz, în vederea încheierii unui act juridic de înstrăinare, cu titlu oneros sau gratuit, a bunurilor ce-i aparţin, în scopul întreţinerii şi îngrijirii sale, de un reprezentant al autorităţii tutelare a consiliului local în a cărui rază teritorială domiciliază persoana vârstnică respectivă.

Art. 31

Obligaţia de întreţinere şi de îngrijire, precum şi modalităţile practice de executare a lor vor fi menţionate expres în actul juridic încheiat de notarul public.

Art. 32

Autoritatea tutelară a consiliului local în a cărui rază teritorială domiciliază persoana vârstnică va primi din oficiu un exemplar al actului juridic încheiat conform art. 30 şi 31.

Art. 33

Neexecutarea obligaţiei de întreţinere şi de îngrijire de către noul proprietar al bunurilor obţinute ca urmare a actului juridic de înstrăinare poate fi sesizată autorităţii tutelare a consiliului local în a cărui rază teritorială domiciliază persoana vârstnică de către orice persoană fizică sau juridică interesată. Autoritatea tutelară se poate sesiza şi din oficiu.

Art. 34

Autoritatea tutelară a consiliului local în a cărui rază teritorială domiciliază persoana vârstnică, sesizată în condiţiile art. 33, va efectua ancheta socială completă a cazului în termen de 10 zile de la sesizare şi, în situaţia în care va constata că cele sesizate sunt reale, va propune măsurile necesare de executare legală a dispoziţiilor înscrise în actul juridic încheiat.

Art. 35

(1) Dreptul la serviciile de asistenţă socială încetează dacă nu mai sunt îndeplinite condiţiile pentru acordarea acestora.

(2) Dacă perioada în care asistenţa socială a persoanelor vârstnice este temporară, dar nu mai mare de 6 luni, acordarea serviciilor de asistenţă socială se suspendă prin decizie motivată a celui care a stabilit dreptul. La încetarea suspendării reluarea acordării serviciilor sau prestaţiilor de asistenţă socială se face pe bază de anchetă socială.

Art. 36

Decizia privind stabilirea, respingerea, încetarea sau suspendarea dreptului la serviciile de asistenţă socială prevăzute de prezenta lege poate fi contestată potrivit Legii contenciosului administrativ nr. **29/1990**[***)].

Art. 37

Încălcarea dispoziţiilor prezentei legi atrage răspunderea disciplinară, materială, civilă sau penală, după caz.

Art. 38

Ministerul Muncii, Solidarităţii Sociale şi Familiei asigură îndrumarea metodologică, coordonează, controlează şi evaluează aplicarea dispoziţiilor prezentei legi.

CAPITOLUL V: Dispoziţii finale şi tranzitorii

Art. 39

Căminele pentru persoane vârstnice şi instituţiile sociale prevăzute la art. 7 alin. (1) lit. b) pot organiza, cu aprobarea finanţatorului, în funcţie de condiţiile de care dispun, gospodării-anexă, ca activităţi autofinanţate pentru îmbunătăţirea hranei.

Art. 40

Prezenta lege intră în vigoare la 90 de zile de la publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 41

Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Decretul nr. **253/1971** privind contribuţia de întreţinere în unele instituţii de ocrotire, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 90 din 30 iulie 1971, precum şi orice dispoziţii contrare.

-****-

---

*) Republicată în temeiul dispoziţiilor art. II din Legea nr. **281/2006** pentru modificarea şi completarea Legii nr. **17/2000** privind asistenţa socială a persoanelor vârstnice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 11 iulie 2006.

Legea nr. **17/2000** a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 9

martie 2000.

) Grila naţională de evaluare a nevoilor persoanelor vârstnice a fost aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. **886/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 16 octombrie 2000.

***) Legea contenciosului administrativ nr. **29/1990** a fost abrogată şi înlocuită prin Legea contenciosului administrativ nr. **554/2004**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004.

Publicat în Monitorul Oficial cu numărul 157 din data de 6 martie 2007